

ἀργό. *Εγινε-εἶναι ἀργός ὁ παππᾶς κοιν. *Αργὸς πάσης ἱεροπραξίας (ἢ φρ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) πολλαχ.

γ) *Ακίνητος Αἴγιν.: *Ἄσμ.

Γιαλὸ γιαλὸ πηγαίναμε | κι ὅλο για σένα λέγαμε, | κάθου ἀργό (ὁ τελευταῖος στίχος ἀπαγγέλλεται ρυθμικῶς χωρὶς νὰ ἰδεῖται, ἢ δὲ φράσεις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κώπην πρὸς παῦσιν τῆς κωπηλασίας). 2) *Ο βραδὺς ἐν τῇ κινήσει ἢ ἐκτελέσει ἔργου, νωθρὸς κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κολων. Οἶν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Εἶναι ἀργός 'ς τὴ δουλειά. Καλὸς μάστορας, μὰ ἀργός. Θ' ἀργήσῃ νὰ 'ρθῇ, εἶναι πολὺ ἀργός. *Αργὸ καράβι-τραῖνο. *Αργὸ βάδισμα-περπάτημα κοιν. *Σ σὸ φαεῖν πολλὰ ἀργὸς εἶσαι Τραπ. *Σ σὴ δουλείαν αὐτ' ἀργὸς ἐν' Χαλδ. Βαρέα ἀργὸς ἀνθρώπος εἶσαι *Οφ. *Αργέσσα ἐν' 'ς σὴ δουλείαν αὐτ'ς Τραπ. || Παροιμ. φρ. Τὰ ζῶα μου ἀργὰ (ἢ φρ. λέγεται στερεοτύπως ἐπὶ παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, οἷον: αὐτὸς-αὐτὴ-αὐτὸ-αὐτοὶ-αὐτὲς εἶναι τὰ ζῶα μου ἀργὰ καὶ δηλοῖ τὴν διανοητικὴν νωθρότητα, τὴν ἀμβλύνοϊαν) πολλαχ. Γλήγοροι 'ς τὸ χουλιὰρι κι ἀργοὶ 'ς τὴ δουλειά (ἐπὶ προθύμων μὲν εἰς τὸ νὰ τρώγουν, βραδέων δὲ εἰς ἐργασίαν) *Ηπ. || *Ἄσμ.

Σὰν εἶν' ὁ μαῦρος σου γιερὸς καὶ παίρν' σαράντα μίλια, φτάνεις κ' ἐσὺ 'ς τὸ γάμο της καὶ 'ς τὴ στεφάνωσί της, κι ἂν εἶν' ὁ μαῦρος σου ἀργός, φτάνεις 'ς τὸ σέμπα ξέβα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) —Ποίημ.

... Τὴν κούρβα νὰ χαλάστε, σκληρὸς ἄς εἶν' ὁ χαλασμός, ἀργὸς ἄς εἶν' ὁ Χάρως ΚΠαλαμ. Βωμ. 94. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος. 3) *Ο μὴ παράγων, ὁ μὴ γεννῶν, ὁ μὴ ἀποδίδων τὸ φυσικόν του προϊόν, ἐπὶ ζώων, δένδρων, γῆς κττ. Νίσυρ. Πάρ. ἀ.κ.: *Αργὸ πρόβατο (τὸ μὴ ἔχον γάλα) Πάρ. *Αντίθ. γαλάρι. *Αργὸς βέργες (αἱ ἄκαρποι παραφυάδες τῆς ἀμπέλου) αὐτόθ. *Αργὰ ἀμπέλια-χωράφια (ἀκαλλιέργητα, χέρσα) Νίσυρ. 4) *Ο ἐπαναλαμβανόμενος οὐχὶ συχνάκις ἀλλὰ μετὰ μακρὰ χρονικὰ διαλείμματα, ὁ σπανίως συμβαίνων Θήρ.: Φρ. Τὸ ἀργὸ καὶ χάριν ἔχει (τὸ συχνάκις γινόμενον προξενεῖ κόρον καὶ ἀηδίαν, ἐνῶ τὸ διὰ πολλοῦ χρόνου εἶναι ποθητόν).

Β) Οὐσ. 1) *Η μὴ ἐργαζομένη μέλισσα, ὁ κηφήν (ἢ λ. πολλαχοῦ περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ πληθ. ἀργοί, ἐν Πάρ. δὲ ὁ πληθ. ἀργὲς κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. μέλισσες) *Ἄνδρ. Εὐβ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθιν. Μέγαρ. Νάξ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σάμ. Σέριφ. Στερελλ. Σῦρ. Τήν. κ.ά.: Φρ. *Ελάλησεν ὁ ἀργεῖος (ἤρχισαν νὰ βομβοῦν οἱ κηφήνες, ἥτοι ἔχουν αἱ μέλισσαι καλὴν βοσκὴν καὶ δὲν τοὺς πειράζουν) Ρόδ. || Παροιμ. Οἱ μέλ'σσις κἀν' τοῦ μέλ' κι οὐ ἀργὸς τοῦ τρώει χαζί'ρον (ἐπὶ τῶν ἀπολαμβανόντων τοὺς κόπους τῶν ἄλλων) Σάμ. 2) *Ο ἄκαρπος, ὁ παράσιτος βλαστὸς τῆς ἀμπέλου ἢ ἡ τῶν δένδρων ἄχρηστος παραφυάς Εὐβ. (Αἰδηψ.) Κάρπ. Ρόδ. Σκόπ. Σύμ. κ.ά.: *Αργὸς ποῦ 'μόλυκεν ἢ κρεββατῖνα ἐφέτος! Σύμ. β) Νεαρὸς βλαστὸς τῆς ἀμπέλου Σύμ.: *Ἄσμ.

Χρουνὸς ἀργὸς ἐρραῖσεν ἀπ' ἀσημένιον κλῆμα.

3) *Αργὸς ἀκαλλιέργητος καὶ χέρσος Καλαβρ. (Μπόβ.) Νίσυρ. κ.ά. β) Πληθ. ἀργές, αἱ ἐν καιρῷ χειμῶνος ὑπὸ ὑδάτων κατακλυζόμεναι καὶ διὰ τοῦτο μὴ γεωργοῦμεναι γαῖαι Λυκ. (Λιβύσσ.) 4) *Ημέρα καθ' ἣν δὲν ἐργάζεται τις διὰ λόγους θρησκευτικούς, ἡμέρα ἐορτάσιμος Ρόδ.: *Ἄσμ.

Μιὰν Κερεκὴ καὶ μιὰν ἀργή, μιὰν ἀκριβὴν ἡμέρα ἢ κόρη ἐβουλήθηκε 'ς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ πάη.

5) Οὐδ. ἀργό, ἢ ἐσπέρα Μύκ. Συνών. βράδυ.

ἀργοσαίνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοσάλεμα τό, Λεξ. Δημητρ. ἀργοσάλεμαν Πόντ. (Κερασ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀργοσαλεύω.

Κίνησις βραδεία καὶ νωθρὰ ἐνθ' ἀν.: Μ' ἐν' ἀργοσάλεμα τοῦ χειροῦ ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔδειξε πῶς κατὶ ἤθελε νὰ πῇ Λεξ. Δημητρ.

ἀργοσάλευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) κ.ά. — ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 13 ΚΠαλαμ. *Ἀσάλ. ζωή² 62 ἀργοσάλευτος Πόντ. (Οἶν.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀργοσαλεύω.

*Ο κινούμενος ἀργά, βραδυκίνητος ἐνθ' ἀν.: Βάρκες ἀργοσάλευτες ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν. *Αργοσάλευτη καμπάνα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Σὰν αὐτὸν ἀργοσάλευτον ἄθροπον 'ς σὸν κόσμον ἀπάνου *κ' εἶδα Οἶν. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργοσαλεύω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. σαλεύω.

1) Κινῶ τι βραδέως ΣΠασαγιάνν. *Αντίλ. 53: Ποίημ.

... Τ' ἀπόσπερο ἀεράκι

ἀργοσαλεύει τὰ κλαδιά κι ἀνακνύλει τὰ φύλλα.

Καὶ ἀμτβ. κινουῖμαι ἀργά, βραδέως πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Ἀρχισε ν' ἀργοσαλεύῃ καὶ νὰ περπατῇ ὁλόγυρά μου φεύγοντας τὰ λαχταριστά μου τ' ἀγκαλᾶσμάτα ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι' ἀντίλογ. 145 || Ποίημ.

Μάννα ἢ φυλὴ 'ς τὴν ἄγια μήτρα της

τὸν ἐννοίωσε καιροῦς ν' ἀργοσαλεύῃ

νὰ βγῇ 'ς τὸ φῶς ὡσὰν ἡ δόξα της

ζῇ καὶ βασιλεύει

ΣΣκίπη *Ἀπέθαντ. 35. 2) Εἶμαι ἀπρόθυμος εἰς τὴν ἐναρξιν ἐργασίας Πόντ. (Κερασ.)

ἀργοσβήνω σύνηθ.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. σβήνω.

1) Σβήνομαι βραδέως: *Αργοσβήνει ἡ φωτιὰ - τὸ κατῆλι σύνηθ. *Αργοσβήνουνε τ' ἀστέρια τὴν αὐγὴ Λεξ. Δημητρ. || Φρ. *Αργοσβήνουν τὰ μάτια του (ὅταν ἀρχίζῃ τις νὰ κοιμᾶται ἢ νὰ ψυχορραγῇ) σύνηθ. 2) Τήκομαι, φθίνω σύνηθ.: *Ο δεῖνα ἀργοσβήνει ἀπὸ τὸ χτικιό.

ἀργοσειώ ἀμάρτ. Μέσ. ἀργοσειέμαι ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. ² 83.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. σεῖω.

Μέσ. σεῖομαι, κινουῖμαι βραδέως: Ποίημ.

Κι ὅ,τι ἀπάνου του ἀργοσειέται σάμπως νὰ εἶναι ζωντανό, ὁ ἥσκιος εἶναι δέντρον ἢ βρικολάκον.

ἀργοσέρνω πολλαχ. Μετοχ. ἀργοσυρμένος ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. ² 85.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. σέρνω.

Σύρω, ἔλκω τι βραδέως: Ποίημ.

*Ἀπ' τὴ μέρα, ὃ ἐξοχή, ποῦ τὸ βῆμα μου

πρὸς ἐσένα θλιμμένα ἀργοσέρνω

ὁ πλατὺς λὲς κ' ἐστένευσεν ἀέρας σου

κ' ἡ καθαρεία σου ἐθάμπωσεν ὄφι

ΣΣκίπη *Απολλών. ἄσμ. 70. Μετοχ. ἀργοσυρμένος = ὁ βραδέως κινούμενος: Ποίημ.

Κ' εἶναι ἀρχοντιὰ κ' εἶναι λαὸς, κ' εἶναι παρθένες, βόιδια γιὰ τὴ θυσία στεφανωτὰ κι ἀργοσυρμένα ἀμάξια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

ἀργοσημαίνω ΑΠροβελ. Ποίημ. 1,105 καὶ 170.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. σημαίνω.

Κτυπῶ τὸ σήμαντρον ἢ τὴν καμπάναν ἀργά: Ποίημ.

**Ἡ ἐκκλησιὰ λευκοντυμένη, | ἕνας παπᾶς ἀργοσημαίνει*
 θ' ἄν. 105. Καὶ ἀμτβ. σημαίνω ἀργά: Ποίημ.

Μετὰ μέρα τὸ σήμαντρον ἀργοσημαίνει,
 ἀκούεται 'ς τὸ δρόμο ἡραλμοῦδία
 θ' ἄν. 170.

***ἀργόσης** ἐπίθ. ἀργόσης Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός.

Ὁ βραδὺς εἰς τὰς ἐργασίας του, νωθρὸς ἔνθ' ἄν.: *Πολλὰ*
ἀργόσης ἄνθρωπος ἔν' Χαλδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ.
ἀργοκίνητος.

ἀργοσκάβω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοσιτάζω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοσταλάζω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοστάλαχτος, ἰδ. ἀργο-

ἀργοστέκομαι, ἰδ. ἀργο-

***ἀργοστοιβάζω**, ἀργειοστοιβάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. στοιβάζω.

Στοιβάζω βραδέως: Γνωμ. Ἀργειοστοίβαζε καὶ γοργονέθε
 (πρέπει νὰ στοιβάξῃ τις βραδέως, ἀλλὰ νὰ νήθῃ ταχέως).

ἀργοστολίζω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοστολίστος ἐπίθ. ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 73
 —Λεξ. Αἰν. ἀργονστόλ'στους Μακεδ. (Βλάστ. Καταφύγ.
 κ.ά.) Θηλ. ἀργοστολίστρα. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργοστολίζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀργοστολίζω.

1) Ὁ βραδέως στολιζόμενος, ὁ βραδύνων εἰς τὸν καλ-
 λωπισμὸν τοῦ Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ.) —Λεξ. Αἰν. 2) Ὁ
 βραδὺς περὶ τὰς κινήσεις καὶ τὰς πράξεις ἐν γένει, βρα-
 δυκίνητος Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) —ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.
 «Ἡλιζεν ἐν τούτοις ἀκόμη ὅτι ὁ μπάριμπα Κωνσταντὸς
 θὰ ἤρχετο, ἀργοστολίστος ἦτο πάντοτε, τὸν ἤξερεν» ΑΠαπα-
 διαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργόσυρτος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 98.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργὸς καὶ συρτός.

Βραδύς: Ἀργόσυρτο βῆμα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν
 λ. ἀργοκίνητος.

ἀργοσωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀργύσης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ωτός.

Ὁ ὀλίγον βραδὺς εἰς τὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας του.
 Συνών. ἀργονλλός, ἀργούτσικος.

ἀργοταξιδεύω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτάξιδος, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργοταξιδεύω.

Ὁ βραδέως ταξιδεύων, ὁ βραδέως κινούμενος: *Καράβι*
ἀργοτάξιδο.

ἀργοτραυνῶ, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτρέμω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτρυνῶ, ἰδ. ἀργο-

ἀργοτρώγω, ἰδ. ἀργο-

ἀργουδέλλα ἢ, ἀμάρι. ἀργουβέλλα Θήρ. ἀργου-
 δέλλο τό, Κίμωλ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. ἀργούδι < ἀργός καὶ τῆς παρα-
 γωγικῆς καταλ. -έλλα-έλλο ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ
 τοῦ οὐς. *κοινδέλλα* ἀντὶ ἀργόκοινδέλλα καθ' ἀπλο-
 λογίαν.

1) Πρόβατον στεῖρον Θήρ. Συνών. ἀργοπρόβατο.

2) Πρόβατον ἢ γίδι στεῖρον καὶ ἐπομένως μὴ παράγον
 γάλα Κίμωλ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Σίφν. κ.ά.:
Χώρια τὰ λαάρι τ' ἀργούδελλα (λαάριον=γαλάριον) Ἀπύρανθ.
 Ἀντίθ. γαλάρι.

ἀργουδέλλι τό, Σέριφ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. ἀργούδι καὶ τῆς καταλ. -έλλι.

Δέρμα μικροῦ ἐριφίου χρησιμοποιούμενον συνήθως ὡς
 πήρα.

ἀργουλλὰ ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. 191.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργονλλός.

Βραδέως πως. Συνών. ἀργούτσικα 1.

ἀργουλλὸς ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 36.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τῆς καταλ. -ονλλός.

Ὁ κάπως βραδύς. Συνών. ἀργοσωτός, ἀργού-
 τσικος.

ἀργούτσικα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀργειούτσικα Στερελλ.
 (Ἀράχ.) ταργούτσικα Ἡπ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ούτσικα.

1) Ὁλίγον ἀργά, κάπως ἀργὰ πολλαχ.: *Ἐχτὲ βραδὺ ἦτον*
ἀργούτσικα πόστρέφουμον 'ς τὸ σπῖτι μου (ποῦ ἐπέστρεφα)
 Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀργειούτσικα ἤρθες Ἀράχ. || Ἀσιμ.

Τώρα τ' ἀργὰ τ' ἀργούτσικα, τώρα τοῦ μισουνήχι,
τώρα ρυχτώνουν τά-ι-βοννά κ' οἱ κίμποι γαλαζώνουν
 Μακεδ. (Σίτοβ.) —Ποίημ.

Καμαροβεργολνγερή, περδικοπερπατοῦσα,

ποῦ πάς τ' ἀργὰ τ' ἀργούτσικα, τώρα τὸ βράδυ βράδν;

ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 11. Συνών. ἀργονλλὰ. 2)

Ἀμελῶς πως, νωθρῶς πως, βραδέως Λεξ. Δημητρ.: *Δου-*
λεύει ἀργούτσικα.

ἀργούτσικος ἐπίθ. σύνηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀργός διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ούτσικος.

Ὁ βραδύς πως, ὁ νωθρὸς πως: *Ὁ μάστορας εἶναι ἀργού-*
τσικος 'ς τὸ χτίσιμο. Συνών. ἀργοσωτός, ἀργονλλός.

ἀργοῦφαίνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοῦψώνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργοφτάνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργόφταστος, ἰδ. ἀργο-

ἀργοφυσῶ Ζάκ. κ.ά.—ΔΣολωμ. 125 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ.
 ζωή² 25.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. φυσῶ.

Φυσῶ, πνέω βραδέως ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Καὶ ἀποκεῖ κινημένο ἀργοφυσσοῦσε

τόσο γλυκὸ 'ς τὸ πρόσωπο τ' ἀέρι,

ποῦ λές καὶ λέει μέσ' 'ς τῆς καρδιάς τὰ φύλλα

γλυκεῖα ἢ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μανροῖλα

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.

Καὶ εἶν' ὁ σκοπὸς ποῦ πάντα παίζει ἀργοφυσῶντας

'ς τῆς νύχτας τῇ φλογέρα τὴν καταραμένη

ὁ γκρόνης τοῦ κακοῦ λαλητῆς καὶ προφήτης

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀργοχαράζω ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 26.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τοῦ ρ. χαράζω.

Μόλις ἀρχίζω νὰ ἀνατέλλω, ὑποφώσκω: *Ἀρχινούσανε*
νὰ σβηθῶνται ἕνα ἕνα τ' ἀστέρι 'ς τὸν οὐρανὸ κι *ἀργοχάραζε*
ἡ αὐγούλλα γελαστή καὶ χαρούμενη πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.

